

Lưu Thương Lan

Từ ngày nhập ngũ, chồng tôi chỉ mặc áo lính. Anh đi khắp các chiến trường Kontum, Pleiku, Kiến Tường, Dục Đức, rồi về Tổng y viện Cộng Hòa... Ngoại trừ những lúc khoác áo bác sĩ trong phòng mổ, đi làm, ngay cả những lần hò hẹn với tôi, anh cũng chỉ mặc áo lính. Bộ đồ treillis gắn liền với cuộc đời anh từ khi ra trường. Tôi yêu anh, yêu cả màu áo treillis. 30 tháng 4, anh gom hết quần áo lính, đưa cho tôi, nhỏ giọng nói: - Những thứ này em hãy đốt, hay bỏ vào thùng rác, tùy em. Từ nay anh sẽ không dùng tới nữa.

Nhìn nét mặt chùng xuống của chồng, tôi biết anh đau lòng lắm, anh đã cởi áo lính, chấm dứt cái thời oanh liệt, anh cùng hàng trăm ngàn thanh niên đã chiến đấu, hy sinh cho sắc áo, màu cờ... Nhưng anh là kẻ chiến bại, anh đã mất tất cả... dĩ vãng chỉ còn là những kỷ niệm, tương lai anh đi về đâu? Hai vợ chồng ôm nhau, cùng chảy nước mắt.

ĐI HOANG

Đất nước người qua bao mùa mưa, nắng
Về đâu em, chỉ thấy những khung buồn
Trong tôi tả những mảnh đời dẫu bề
Đường sứt sùi nghe từng đám mưa tuôn
(Thơ Lê Việt - Mai-Yên)

Ngày sung sướng nhất của mẹ là ngày được cha bảo lãnh cho sang Mỹ. Tôi nghiệp mẹ, lấy cha tôi từ năm mười tám tuổi, mẹ ở với cha được có hai năm thì xảy ra biến cố lịch sử kinh hoàng. Tháng tư 1975, mẹ có mang tôi được sáu tháng, cha tôi trước đó mấy tuần, đi công vụ ra Phú Quốc rồi bị kẹt luôn ở đó. Khi Dương Văn Minh đầu hàng, không có tàu về, ông đành theo chân đoàn người nhón nhào lên máy bay, bay thẳng ra đảo Guam.

Cha mẹ tôi thất lạc nhau từ đây. Tôi ra đời không được thấy mặt cha, mẹ vất vả nuôi tôi một mình, gia đình bên ngoại đã đi tản hết, mẹ nhất định ở lại chờ cha, nào ngờ ông đi biệt tích. Đáng thương cho mẹ, người thiếu phụ mới hơn hai mươi tuổi, từ nhỏ sống trong nhung lụa, nay bị vứt ra ngoài đời với đứa con còn trứng nước. Mẹ can đảm ngược xuôi bán buôn, nuôi tôi lớn lên. Làn da trắng nõn khi xưa của mẹ bây giờ trở nên rám nắng, tóc mẹ khô vì gió sương, nhưng mẹ còn đẹp lắm. Tám tuổi, tôi đã bắt đầu hiểu biết, tôi có thể nhận ra những ánh mắt si dại của những người đàn ông khi tới lui tiếp xúc với mẹ, có khi vì công việc, có khi chỉ là cái cớ để gặp mặt. Trong số những người tới lui, có cả mấy ông cán bộ cao cấp, một ông bác sĩ, một ông giáo sư... Nhưng mẹ không chú ý đến ai cả, mẹ khéo léo tránh né, đôi khi phải sợ hãi lẫn trốn. Hẳn là tình mẹ yêu cha sâu đậm vô cùng, nên mẹ mới vượt qua được mọi cám dỗ, một lòng chung thủy với người chồng mất tích. Mười năm chờ đợi mỏi mòn, ngày nhận được tin cha

tôi còn sống và đang ở Mỹ, mẹ mừng chảy nước mắt, thế rồi giấy bảo lãnh, giấy xuất cảnh và sau cùng là ngày đoàn tụ.

Chuyến máy bay chở hai mẹ con tôi đã hạ cánh xuống phi trường Los Angeles lúc 12 giờ trưa. Bờ ngõ theo chân đoàn người vào bên trong, làm thủ tục nhập cảnh xong xuôi, hai mẹ con tôi chờ cha tới đón, với vẻ nôn nao không thể tả. Chuyến bay dài không làm mẹ mệt mỏi, hy vọng làm mất mẹ long lanh, sung sướng làm má, môi mẹ đỏ hồng. Tóc uốn kiêu mới, mẹ mặc một cái áo đẹp nhất màu xanh da trời là màu cha vẫn thích. Cả năm, cả tháng trước, mẹ nói liên miên về người chồng tuyệt vời, về người cha có trách nhiệm, về những lời hứa hẹn năm xưa, và những dự tính tương lai...

- Rồi đây con sẽ có cha, không sợ ai bắt nạt nữa. Cha con sẽ thương yêu con, lo cho con, con sẽ được ăn học tới nơi tới chốn, và sẽ có một tương lai tốt đẹp.
- Còn mẹ sẽ không phải vất vả lo kiếm sống nữa, mẹ không còn phải lo lắng sợ hãi đủ thứ như trước đây. Hai mẹ con mình sẽ rất hạnh phúc, rất sung sướng... Tôi háo hức thêm vào.
- Dĩ nhiên rồi! Mẹ cười vui vẻ.
- Có phải bố nói nhà bố có vườn hả mẹ?
- Phải nói là nhà mình chứ sao lại nhà bố? Gia đình mình sắp đoàn tụ dưới một mái nhà rồi. Ừ, bố nói nhà không rộng lắm nhưng có một cái vườn có trồng hoa và còn nhiều đất trồng.
- Nếu vậy mình sẽ trồng một cây ổi xá lý, và một cây nhãn nghe mẹ?

Mẹ âu yếm cùng nhẹ một cái vào đầu tôi:

- Mà chỉ nghĩ đến ăn... Còn mẹ, mẹ thích trồng vài cây bông sứ...
- Thì trồng cả ổi, cả nhãn lẫn bông sứ.
- Ừ để mẹ xem, nếu còn đất mẹ sẽ làm một giàn mướp. Cha con rất thích ăn bông mướp xào với thịt bò.
- Con lớn rồi, đi học về con sẽ phụ với mẹ làm bếp.
- Không cần, con cứ lo học cho giỏi là được rồi.
- Nhưng mẹ sẽ bận lắm đó!

- Có gì mà bận? Bây giờ mẹ không phải buôn bán nữa, ngày ngày chỉ có việc lo cơm nước cho hai cha con.
- Nhưng mẹ sẽ đẻ em bé nữa chứ, có em mà không bận à?
- Con quí này! Mới tí tuổi đã xen vào chuyện người lớn.

Mẹ đỏ mặt mắng yêu. Bà làm mặt nghiêm, nhưng mắt bà sáng lên một niềm vui kỳ dị. Cứ thế, kẻ thêm người nếm, mẹ phác họa, con tô màu, hai mẹ con tha hồ vẽ mộng, và bây giờ cái mộng ấy sắp tới gần lắm rồi. Mẹ sốt ruột nhìn đồng hồ, sau cùng cha tôi cũng xuất hiện, trễ hơn ba tiếng. Từ xa đi tới một người đàn ông tuổi trạc tứ tuần, người cao dong dỏng, mặc bộ đồ vest màu xám, tay cầm chùm chìa khóa.

- Cha con đây! Mẹ vội vã nói.

Tim tôi đập loạn, còn mẹ đứng bật ngay dậy, run rẩy nghẹn ngào, trông bà lão đảo như người sắp té. Tôi tưởng cha tôi sẽ chạy nhanh tới và mẹ sẽ ngã vào đôi tay dang rộng của ông. Nhưng tôi lầm, cha tôi không có vẻ gì vội vã cả, ông lừ đừ tiến tới, môi nở một nụ cười bình thản:

- Hai mẹ con đợi lâu chắc sốt ruột lắm hả? Ông nhìn mẹ giải thích. Anh còn phải giải quyết cho xong vài công việc của sở, trước khi nghỉ phép một tuần để lo cho mẹ con em.

Bây giờ ông mới quay sang tôi ngắm nghía:

- Nga đây hả? Trời ơi! Con gái tôi xinh quá, lại đây với cha đi con!

Mặc dù giọng cha có vẻ nhiệt tình, nhưng ánh mắt của ông lạ lùng lắm, vừa có vẻ lo lắng bồn khoăn, vừa có vẻ xa lạ khiến tôi không dám chạy a lại, nhào vào lòng ông, ôm thật chặt, và ông sẽ nhắc bổng tôi lên hôn hít như tôi vẫn tưởng tượng. Tự nhiên tôi thấy hụt hẫng chói với, bao nhiêu hy vọng, háo hức lúc ban đầu bỗng dung xẹp cả xuống, tôi lặng lẽ bước tới, cúi đầu lí nhí nói:

- Thừa ba...

Và tôi oà khóc. Bàn tay cha đặt trên vai tôi rơi xuống, ông nhìn tôi ngạc nhiên.

- Chắc nó cảm động. Mẹ nói, mắt bà cũng đỏ hoe.

- Thôi đi về, đừng khóc ở đây kỳ quá...

Cha nhăn mặt, hình như những giọt nước mắt của hai mẹ con tôi làm ông xấu hổ, ông kéo mẹ đi nhanh ra cửa. Tôi lùi thối theo sau hai người và mấy cái va li to tướng, đi về vùng đất mới, bắt đầu một cuộc đời mới.

Mấy ngày đầu, cha tôi thật vất vả, chạy ngược chạy xuôi lo đủ thứ chuyện, Nhưng rồi tuần lễ bận rộn cũng qua nhanh chóng, chiều chủ nhật, ông nói với mẹ:

- Thứ hai phải đi làm lại rồi, từ nay chỉ có cuối tuần anh mới về nhà.

Mẹ chung hửng:

- Sao lại thế? Ngày thường mình không về nhà thì về đâu?

Cha đáp tron tru, không lúng túng, dường như đã sửa soạn từ trước:

- Anh ăn ở luôn trong sở.

Mẹ hỏi có vẻ lo lắng:

- Sở mình làm có xa đây không?
- Xa lắm, cả mấy trăm cây số lận.
- Thế sao mình không thuê nhà ở gần để đi làm cho tiện?
- Ở không được đâu. Cha quay mặt đi chỗ khác, tránh không nhìn mẹ, chậm rãi nói tiếp, nơi đó đất đỏ lắm, lương thơ ký kế toán ba cọc ba đồng của anh không đủ đâu. Mẹ con em ở tạm đây vậy, mai một khá lên sẽ hay.

Cái ngày “khá lên” đó không bao giờ có, nên mẹ tôi vẫn sống kiếp đời chờ như một người vợ không chính thức, một người tình lén lút. Cha tôi lâu lâu mới về nhà một lần, ân sủng ông ban cho không phải là tình yêu thương đậm đà, mà chỉ là những món tiền nho nhỏ, đủ cho hai mẹ con tiêu một cách tiện tặn.

Tôi đi học, lòng không vui vì bây giờ có cha mà cũng chẳng khác xưa là mấy. Mẹ trồng rau, trồng mướp chỉ mình mẹ ăn nên cũng nản, vườn tược bỏ hoang, xác xơ tiêu điều và mẹ thì ủ rũ như chiếc lá héo. Những ngày cuối tuần mẹ vui gượng gạo, còn cha cố tình nói cười lớn tiếng, nhưng sao tiếng cười

của ông nghe như có vẻ giả tạo. Tôi xà vào lòng cha, nói huyền thuyên đủ thứ chuyện. Cha giả bộ lắng nghe mà hồn như để tận đâu, cha có vẻ bồn khoăn lo nghĩ, và hình như không được khoẻ. Tôi thôi không làm phiền ông nữa và lại rúc vào một xó ngồi xem TV. Không khí gia đình lạnh lẽo buồn tẻ, nếu không muốn nói là ngột ngạt khó thở. Tôi đâm tiếc những ngày còn ở quê nhà, vất vả khó khăn, nhưng sống với hy vọng thường đẹp để biết bao, bây giờ thực tế khác xa với mộng, bảo sao tôi không chán nản?

Ở đời chẳng có bí mật nào có thể giữ kín được mãi, điều mà mẹ tôi nghi ngờ đã xảy tới. Vào một ngày thứ bảy, cha tôi về nhà sớm hơn thường lệ, nhưng với vẻ mặt không vui, ông vào phòng riêng nói chuyện với mẹ. Một lúc thật lâu, cả hai mới trở ra, mặt mẹ xám ngoét nhưng mắt mẹ ráo hoảnh, cha thì bơ phờ sượng sùng, lẽo đẽo theo sau, vừa đi vừa phân trần:

- Mọi việc dĩ lỡ cả rồi, tôi đã có ba mặt con với người ta, mong mình thông cảm, chỉ vì hoàn cảnh... Nhưng tôi vẫn sẽ lo cho mẹ con mình.
- Không cần! Mẹ lạnh lùng nói, con tôi đẻ ra tôi nuôi, bao nhiêu năm nay có nhờ ông đâu? Bây giờ cũng vậy thôi, ông cứ yên tâm về với vợ con ông đi, tôi sẽ ra khỏi cuộc đời của ông. Cả con Nga cũng vậy, số nó không có cha, trước sau cũng không có cha...

Mẹ chỉ thẳng tay ra cửa, quát cha tôi phải cút ngay lập tức. Cha vừa đi khuất mẹ mới quị xuống, mẹ ốm hơn một tháng mới khỏi. Con ghen của mẹ mới ghê khiếp làm sao, yêu càng đậm thù càng sâu, mẹ hối đã trao duyên làm cho một kẻ bội bạc, mẹ tiếc tấm lòng chung thủy đã dành cho một người không xứng đáng, mẹ thề sẽ quyết trả thù. Mẹ dọn nhà khác, chỉ hai tuần sau khi khỏi bệnh, mẹ đã đi làm. Mẹ làm đủ thứ việc: dọn phòng trong khách sạn, bồi bàn bưng đồ ăn, bán hàng, cắt chỉ trong một tiệm may v.v. nghĩa là bất cứ một việc gì có thể kiếm ra tiền, mẹ đều không từ nan, vì thế nên cuộc sống của hai mẹ con vẫn đầy đủ. Vật chất không thiếu thốn, nhưng tình cảm của mẹ dành cho tôi có khác xưa nhiều lắm. Chắc vì tôi là giọt máu của người chồng bạc tình, nên mẹ

thường nhìn tôi với cặp mắt nghiêm khắc, oán hận khiến tôi không dám lại gần. Hình như đã có một hố sâu ngăn cách giữa hai mẹ con.

Vất vả như vậy nhưng mẹ vẫn đẹp, một cái đẹp quyến rũ của một người đàn bà mới ngoài ba mươi tuổi, lại thiếu gì ong bướm dập dìu... Bây giờ mẹ không giữ gìn nữa, gìn vàng giữ ngọc cho ai? Mẹ chỉ muốn trả thù, cha có đau mẹ mới hả dạ. Mẹ buông thả, mẹ chỉ sống cho mẹ. Như một con chim mới xỏ lồng tha hồ bay nhảy, mẹ đi chơi với nhiều người đàn ông. Có một người đi lại với mẹ nhiều nhất, một hôm dọn về ở luôn trong nhà, ăn ở, chung đụng như hai vợ chồng. Hai người không làm đám cưới, nhưng có ký hôn thú hẳn hoi.

- Đây là ba ghẻ của con, kêu bằng dựng Huân. Mẹ giảo dị nói. Dựng Huân góa vợ còn mẹ cũng chết chồng - mẹ coi cha như đã chết ít ra là trong lòng của mẹ - lấy nhau là hợp lý rồi, con không phản đối chứ?

Có gì mà phản đối? Mà phản đối có kết quả không? Mẹ có hỏi ý kiến của tôi đâu? Mẹ chỉ tuyên bố một sự đã rồi, dù muốn hay không muốn tôi cũng phải chấp nhận. Mới mười một tuổi đầu, tôi đã ném đủ mùi cay đắng, đã dạn dày với đau khổ, chai đá rồi, nên không cảm thấy đau hơn, tôi thản nhiên đón nhận một cuộc đời đời lần nữa.

Cha có vợ khác, mẹ đi lấy chồng, tôi là một đứa trẻ bị bỏ rơi. Trước kia xa cha nhưng còn có mẹ, bây giờ có mẹ mà cũng như không, mẹ nuôi tôi như nuôi một cục nợ. Còn dựng Huân, thực ra không phải là một người cha ghẻ hà khắc, ác độc nhưng ông đối xử với tôi lạnh nhạt như người dung nước lã. Cũng là sự thường thôi, đòi hỏi một người không cùng máu mủ, huyết thống phải yêu thương mình quả là một điều vô lý. Tôi sống thui thủi trong một thế giới không có tình thương, nhất là từ khi mẹ sanh em trai, mẹ dồn hết tình thương cho em bé, cho cha của em bé, tôi trở thành một cái bóng mờ, một người dung sống bên lề cuộc đời của mẹ.

Dương Huân có một đứa con trai riêng tên Tiến, mười tám tuổi, đã học xong trung học. Được cha đóng tiền cho học đại học, nhưng Tiến thích ăn chơi hơn là thích học. Hắn thuê apartment ở riêng để tự do giao du bạn bè khỏi bị kiểm soát, thỉnh thoảng mới về nhà, tiếng là để thăm cha, nhưng thực sự là để xin tiền. Cho bao nhiêu cũng không đủ, nên mỗi lần gặp mặt, hai cha con thường hay hục hặc. Một lần Tiến đòi một số tiền lớn, bị cha mắng, hắn lớn tiếng cãi lại. Hai cha con cãi nhau ầm ầm như nhà có giặc, mẹ chán nản bỏ vào phòng riêng khóa cửa lại. Một lúc sau, tiếng cãi cọ nhỏ dần rồi im bật, Tiến trở ra với vẻ mặt hầm hầm, hắn dơ nắm đấm lên đe dọa:

- Rời sẽ biết tay!

Thấy tôi đứng lơ lảo, hắn cau mày hừ một tiếng rồi cười khẩy:

- Đừng nhìn anh bằng cặp mắt đó em gái! Lớn lên rồi em cũng sẽ bắt chước anh thôi, để coi...

Nói xong, Tiến bỏ ra xe rồ máy thật lớn, phóng vút đi. Thật tình tôi không ghét hắn, lần nào đến hắn cũng cho tôi quà, khi thì một gói kẹo, khi thì một cuốn sách hình hoặc một con búp bê. Hắn thường nhìn tôi với cặp mắt êm dịu, và những món quà của hắn cũng thay đổi theo thời gian, mới đầu toàn là đồ chơi, sau đến sách truyện, và mấy lúc gần đây là quần áo, kẹp tóc v.v. Tôi đã mười bốn tuổi, đâu còn con nít nữa.

Sau lần đó, Tiến đi đâu biệt tăm, hai năm sau mới trở về. Lần này hắn xuất hiện oai phong như một ông hoàng, hắn mặc đồ vest sang trọng, lái chiếc xe Jaguar mới tinh. Hắn không hỏi tiền cha hắn nữa, trái lại hắn còn tặng cho ông và mẹ tôi một cái TV màu khổ lớn, một cái lap top computer kiểu mới, toàn những đồ đắt tiền, và cho tôi một sợi dây đeo cổ bằng vàng có mặt hình trái tim. Thoạt nhìn thấy tôi, hắn reo lên thích thú:

- Trời ơi Nga! Em lớn nhanh quá, trên cả sức tưởng tượng của anh.

Thế rồi trong khi tôi đeo thử sợi dây, hắn nghiêng đầu ngắm nghía rồi trầm trồ khen ngợi:

- Em đẹp lắm!

Tôi mắc cỡ cúi mặt nhưng trong lòng cảm thấy hãnh diện, sung sướng. Mới mười sáu tuổi, tôi đã có những đường nét của một thiếu nữ, thân hình cao dong dỏng giống cha tôi, bộ

ngực nẩy nở, mái tóc dài óng ả, khuôn mặt trái soan giống hệt mẹ tôi, với sống mũi dọc dừa và đôi môi mọng xinh đẹp. Tôi biết tôi đẹp và tôi thường hãnh diện đón nhận những tia nhìn chiêm ngưỡng của bọn con trai trong trường.

Tiến vẫn nhìn tôi đăm đăm, tôi cúi mặt tránh ánh mắt của hắn và rụt rè hỏi:

- Đạo này anh làm gì mà giàu thế?
- Làm áp phe, trúng mồi nên phát tài... Em cần tiền không?

Tôi lắc đầu:

- Em có tiêu xài gì đâu?

Tiến nắm lấy tay tôi:

- Tội nghiệp em quá, sống cứ như một nữ tu, em không mơ ước gì à?
- Em chỉ muốn học thật giỏi.
- Học giỏi để làm gì? Có phải để khi ra trường đi làm kiếm được nhiều tiền? Xem anh nè, anh có học đâu mà vẫn thiếu gì tiền...
- Nhưng nghề áp phe của anh chắc là bấp bênh lắm?
- Đúng vậy, bấp bênh và nguy hiểm nữa. Nhưng cần gì, tới đâu hay tới đó, lo xa chi cho mệt. Hãy sống với hiện tại, hưởng thụ những gì mình đang có, nghĩ đến tương lai làm quái gì.

Tôi ngáp ngừng:

- Em khác, em chỉ muốn có một nghề vững chắc.

Tiến cười xòa:

- Ừ thôi, mỗi người một quan niệm sống, em cứ sống theo ý em đi.

Ngưng một lúc, hắn lại tiếp tục:

- Khi nào cần anh giúp đỡ, em cứ tìm đến anh, lúc nào anh cũng sẵn sàng.

Tiến biên cho tôi địa chỉ và số điện thoại của hắn, dặn tôi giữ kỹ, tôi gật đầu và bỏ vào cặp sách. Tiến nhìn tôi bằng cặp mắt đăm đăm một lúc rồi mới bỏ đi. Đạo này cha hắn cũng nhìn tôi bằng cặp mắt như thế, thái độ của ông thay đổi khác hẳn, không còn lạnh lùng như trước. Ông thường chở tôi đi học, và thỉnh thoảng bên vực tôi mỗi khi tôi bị mẹ la rầy.

Sinh nhật thứ mười sáu của tôi, Tiến tặng tôi một cái áo dạ hội thật đẹp của nhà hàng Nordstrom. Hai tuần sau, tôi mặc áo đó để đi dự một đám cưới. Trong lúc đợi mẹ tôi trang điểm, tôi đứng trước gương ngắm nghía áo mới, dựng Huân lại gần vuốt tóc tôi và khen tôi đẹp. Hôm sinh nhật tôi, dựng cũng cho tôi một chai nước hoa đắt tiền và một bộ đồ trang điểm.

- Lớn rồi, con cũng cần phải chung diện một tí để khỏi thua kém các bạn bè.

Ông nói như một người cha quan tâm đến con gái, và tôi ngây thơ đón nhận. Từ đó thỉnh thoảng ông vẫn cho tôi tiền và dặn đừng cho mẹ biết, ông nói:

- Mẹ con lúc nào cũng hà tiện, bà ấy quên rằng con đã lớn rồi, cần phải làm dáng, ăn diện chải chuốt cho đẹp, để mai một còn đi lấy chồng nữa chứ.

Mấy lúc gần đây, ông cứ ngó tôi cười tủm tỉm và liếc mắt đưa tình, đôi khi bị mẹ bắt gặp thì ông lại vội vàng làm mặt nghiêm. Có lần mẹ đi vắng, tôi đang hút bụi nơi phòng khách, thì ông chạy tới bảo:

- Để dựng làm dùm cho, con đi học bài đi.

Nói xong ông cầm lấy máy hút bụi, và cầm luôn tay tôi. Tôi giật ra và bỏ chạy, ông không đuổi theo mà chỉ cười:

- Cái con nhỏ này lớn xộn rồi mà vẫn nhát như con nít!

Một buổi sáng, tôi sửa soạn đi học, dựng chờ tôi ở cửa, dúm nhanh vào ngực áo tôi tờ giấy một trăm đô:

- Cho con cầm lấy ăn quà.

Dựng để tay lên ngực tôi hơi lâu, cho tới khi có tiếng chân của mẹ tôi lịch kịch từ trên cầu thang bước xuống, dựng mới buông ra. Tôi sợ lắm nhưng chưa biết phải nói với mẹ tôi như thế nào thì đã xảy ra một biến cố ghê gớm.

Vào một buổi sáng thứ bảy, như thường lệ, em tôi phải đi tập đá banh với đội học sinh của trường, nơi tập là một sân vận động nhỏ cách nhà chừng vài dặm. Dựng vẫn thường lái xe cho em đi, ở đó chờ cho tới khi tập xong lại đưa em về, nhưng hôm đó dựng kêu mệt, không đưa em đi được và bảo mẹ tôi đi thế. Tôi ở nhà học bài, chương trình lớp 10 khá nặng, nhất là phần Toán lý hóa. Học một lúc thấy nhức đầu nên tôi vào

phòng riêng nằm nghỉ. Đang thiu thiu ngủ, chợt nghe một tiếng cạch nơi cửa, tôi giật mình mở choàng mắt, và thấy cánh cửa đang từ từ mở ra, rồi dựng Huân ló đầu vào ngó dáo dác, mắt dựng đỏ ngầu như người say rượu. Hoảng sợ, tôi ngồi bật dậy, nhưng chưa kịp la lên, thì nhanh như cắt, dựng đã lao tới, bịt chặt lấy miệng tôi, gằn giọng nói:

- Nhà đi vắng hết rồi, đừng kêu vô ích!

Tôi ú ớ, lắc qua lắc lại cố gỡ ra nhưng không được, dựng một tay vẫn bịt miệng tôi, tay kia ôm choàng qua ngực tôi xiết chặt, ông vùi đầu vào ngực tôi vừa thở hên hên vừa thì thào dứt quãng:

- Cho dựng thương một tí... Đừng sợ, không sao đâu, chóng ngoan!

Hơi thở của ông nóng ran một bên má, vừa sợ hãi lẫn ghê tởm, tôi vùng vẫy thật mạnh, cố xô ông ra. Ông như một con thú đang hăng máu, tôi chống cự mãnh liệt bằng tất cả sức lực của tuổi trẻ, tôi vừa đâm đá vừa cắn cẩu... Sau cùng ông đành phải lui tay, tôi vừa vật lộn vừa la hét âm ỹ. Chợt có tiếng chân chạy rầm rập trên cầu thang, ông hoảng sợ vội buông tôi ra. Tiến xuất hiện như một hung thần, không nói không rằng, Tiến túm lấy cha đâm một cú như trời giáng vào quai hàm, ông ngã chúi xuống. Tiến dựng ông dậy rồi cứ thế đâm đá túi bụi, hai cha con quần thảo như hai con gấu. Tôi quơ vội cái gối che vai áo rách toạc, chạy vào phòng tắm, khóa chặt cửa lại. Một lúc sau có tiếng gõ cửa rồi tiếng Tiến gọi gấp rút:

- Nga, Nga! Mở cửa mau, em không sao chứ?

Tôi run lẩy bẩy, ở trong nói vọng ra:

- Em không sao cả, cảm ơn anh đã cứu em kịp lúc... Ông đâu rồi?

- Đi rồi, đi nhà thương rồi.

Tôi hốt hoảng mở cửa, ló đầu ra quan sát:

- Trời ơi! Anh đánh ông tới bị thương? Có nặng lắm không?

- Vài cú đâm ăn thua gì, vẫn còn lái xe được mà. Thứ quân cầm thú đó phải được cho một bài học.

Sau vụ đó, mẹ thu xếp cho tôi về ở với cha. Tiên đưa tôi ra phi trường, hẳn đưa cho tôi một mảnh giấy có ghi số phone của hẳn, rồi nắm tay tôi dặn dò:

- Có chuyện gì cứ phone cho anh, anh sẽ giúp em giải quyết. Hãy tin anh, anh không có ý đồ xấu với em và không bao giờ bỏ mặc em đâu.

Tôi về ở với cha, mẹ kế không hoan nghênh, cũng không phản đối, nuôi thêm một miệng ăn đâu có tốn kém bao nhiêu, hơn nữa tôi đã lớn, có thể giúp được khối việc. Cha bận rộn nên ít khi ngó ngang, mẹ kế đương nhiên coi tôi như một đứa ở giúp việc khỏi phải trả lương, sai vặt tối ngày. Đi học về nhà, chưa kịp thay áo đã nghe tiếng réo:

- Nga! Ủi cho tao cái áo!
- Nga! Trễ rồi sao chưa dọn cơm?
- Nga! Rửa bát xong nhớ lau bếp đi nghe chưa? Để đồ ăn rơi vãi, kiến sẽ bu đen ngòm cho coi.

Các em cũng bắt chước mẹ, đua nhau sai bảo:

- Chị Nga! Hút bụi phòng em đi!
- Chị Nga! Quần áo thay hôm qua đã giặt chưa?
- Chị Nga! Áo em đứt cúc rồi.
- Chị Nga! Nhớ thay khăn trải giường cho em! ...

Tôi làm luôn tay không dám kêu ca, chỉ những khi họ về phòng rồi, tôi mới được yên thân ngồi học bài, tôi chỉ lấy sách vở làm vui.

Thời gian qua mau, hết hạ tới thu, đông, rồi mùa xuân cũng qua, và mùa hè lại tới. Cha tôi được nghỉ phép hai tuần, bèn tổ chức cho gia đình đi Hawaii nghỉ mát. Ôi chao! Bãi biển Hạ Uy Di, ai nghe mà không mê? Tôi và các em đều háo hức, nhưng mẹ kế lừ mắt, nói:

- Mà y không được đi, phải ở nhà coi nhà.

Bà đưa các em tôi đi mua sắm những đồ dùng đi biển và quần áo tắm, không đá động gì tới tôi cả. Lựa lúc bà không có nhà, tôi mới rụt rè hỏi cha:

- Ba ơi! Con cũng muốn đi Hawaii, cho con đi nghe ba?
- Ủ, đi cả gia đình mà.
- Nhưng mẹ bảo con phải ở lại coi nhà.

- Đề ba sẽ xin với mẹ con.

Chả biết ông nói năng thế nào mà bữa cơm chiều hôm đó mẹ kể không ăn, giận dỗi bỏ vào phòng, cha đi theo năn nỉ. Bốn đứa chúng tôi ngồi ở bàn ăn, lắng nghe tiếng hai người cãi nhau ở trong phòng, tiếng cha tôi nhỏ nhẹ:

- Mình làm vậy không công bằng, mấy đứa kia chỉ ở không ăn chơi, còn con Nga suốt ngày đầu tắt mặt tối...

Tức thì nghe bà rít lên:

- Mấy đứa kia còn nhỏ, còn nó lớn rồi. Con gái lớn phải học ăn học làm, chia sẻ bớt công việc với cha mẹ chứ, nhong nhong ăn chơi hoài đâu có được?
- Nó ăn chơi hồi nào? Đi học về, nó phải làm hết việc nhà, tôi muốn mình phân chia công việc cho đồng đều.
- Đồng đều sao được? Mấy đứa kia nhỏ hơn nó mà, còn nó muốn ăn thì lặn vào bếp, nó kiếm đồ nấu nướng cho nó chứ giúp gì tôi? Xí, đi học từ sáng đến trưa, về còn lo làm bài, thì giờ đâu mà giúp? Ông chỉ giỏi tài bênh!
- Thôi được rồi, nhưng lần này đi nghỉ mát cả nhà, phải cho nó đi chứ?
- Nó đi rồi ai ở nhà coi nhà?
- Cứ khóa cửa lại cũng được.
- Đạo này trộm cắp như rươi, ông không đọc báo thấy có nhà đi vắng, trộm bẻ khóa vô lấy hết đồ đạc, lúc về chỉ còn căn nhà trống.
- Mình khéo lo xa, đâu phải nhà nào đi vắng cũng bị trộm hết?
- Thôi được, ông đã muốn vậy thì để tôi với mấy đứa nhỏ ở nhà, cho cha con ông đi với nhau.

Có tiếng nức nở sụt sịt và tiếng cha tôi thở dài. Xuân Mai nhìn tôi trách:

- Khô quá, mẹ khóc rồi chị thấy chưa? Tại chị hết đó!
- Chị có làm gì đâu?

- Còn không à? Chị ớn thót với cha nên cha mới la mẹ. Chị chỉ muốn cha ghét hết bọn tôi chị mới hả dạ.

Kim Chi cũng thêm vào:

- Chị là đầu dây mối nhợ của những bất hòa trong gia đình này, trước kia khi chưa có chị, cha có bao giờ lớn tiếng với mẹ đâu.

Tuấn thì im lặng không nói gì, nhưng nó nhìn tôi bằng cặp mắt oán trách. Tôi ứa nước mắt, khóc tủi cho thân phận.

Sáng hôm sau, tôi thoải thác nói với mọi người là tôi không muốn đi nữa vì trong người không được khỏe, hơn nữa tôi còn phải để thì giờ học thêm, sửa soạn cho kỳ thi tốt nghiệp trung học niên khóa tới. Ai cũng biết đó chỉ là một câu nói giả vờ, mẹ kể bữu môi, các em lườm nguýt, còn cha tôi thì nhìn tôi bằng cặp mắt ái ngại.

Mùa hè trôi qua nhanh chóng, thấm thoát lại đến ngày khai trường, năm nay tôi học lớp 12, năm chót của ban trung học, bài vở nhiều nên học hành cũng phải tốn nhiều thì giờ. Một lần tan học, tôi về nhà hơi trễ, vừa bước vào cửa đã nghe tiếng quát:

- Mày đi đâu giờ này mới về hả? Thứ đồ con gái hư!
- Con đến nhà Oanh để học bài. Tôi đáp.

Oanh là bạn cùng lớp với tôi và cũng ở gần nhà, nhưng mẹ kể tôi không ưa mẹ Oanh, bảo rằng bà này hay làm phách, nghe tôi nói đến nhà Oanh bà càng ghét:

- Học ở nhà không được sao? Tao cấm mày không được sang nhà hàng xóm ngồi lê đôi mách, lại kể lể chuyện mẹ ghẻ con chồng, nói xấu tao chứ gì?

Cha tôi vừa đi làm về, nghe thấy thế thì buột miệng can thiệp, ông bảo mẹ kể:

- Nó đến nhà bạn thì đã sao? Con bé ấy cũng ngoan ngoan lại học giỏi, chúng nó chỉ bảo bài vở cho nhau.

Thế là châm ngòi cho một cuộc cãi lộn, mẹ kể hết lớn:

- Tôi biết ông bênh con riêng để nó lên mặt không coi tôi ra gì. Trời ơi! Sao số tôi khổ thế này? Chỉ tại ngày xưa tôi dại dột nghe lời đường mật của ông, lấy một người đã có vợ có con, bây giờ mới thấy hậu quả. Ông có coi tôi là vợ của ông đâu? Ông chỉ thương con riêng của ông. Tôi biết ông vẫn dăm dúi tiền riêng cho nó, bảo sao mấy đứa kia không ganh tị? Ông làm như thế chúng nó không phải là con ông vậy.

Thế rồi bà bù lu bù loa khóc kể, cha tôi bịt tai bỏ vào phòng riêng khóa cửa lại. Mẹ kể khóc lóc một hồi rồi lái xe đi biệt tích từ trưa tới tối. Không khí gia đình từ khi có tôi trở nên xào xáo. Tôi không muốn là nguyên nhân của các cuộc cãi vã, nên cố thu hình nhỏ nhoi lại.

Cha tôi cũng muốn nhà cửa êm đẹp nên nhắm mắt làm ngơ, để mặc bà muốn làm gì thì làm. Cha mãi lo kiếm tiền, dần dà mọi việc trong nhà đều do mẹ kế quyết định, ông chiều theo ý bà vì không muốn cãi cộ lôi thôi, ông chỉ muốn yên thân. Cha bận nhiều việc lớn, đâu có thì giờ lo việc nhỏ là lưu tâm đến đứa con xấu số. Chắc cha cho rằng nuôi tôi cơm ngày ba bữa, quần áo lành lặn là đủ bổn phận, nên lương tâm ông ngủ yên.

Tôi âm thầm chịu đựng mọi sự ngược đãi, bắt công mà không dám hé môi, bởi vì mỗi khi có chuyện chống đối, thì mẹ kế lại làm mình làm mẩy, đập phá đồ đạc, la hét om xòm hoặc bỏ nhà ra đi. Nhà cửa không khác gì địa ngục, cha bực mình trút hết tức giận lên đầu tôi, coi tôi như một kẻ chuyên gây rối, một đứa con sinh ra chỉ để gây phiền cho cha mẹ, một thứ người thừa, bỏ thì thương vương thì tội. Các em cũng đối xử lạnh nhạt, thành ra sống giữa những người thân mà tôi cô đơn như người sống trong sa mạc.

Cùng tuổi mười bảy, các bạn tôi sống hồn nhiên vô tư, và thường hay mộng mơ, còn tôi thực tế hơn chúng nó nhiều, tôi đã có những suy nghĩ của một người già trước tuổi, tôi thường băn khoăn tự hỏi tương lai sau này rồi sẽ ra sao và tôi lo sợ. Tôi biết muốn thoát khỏi cuộc đời đen tối, muốn vươn lên, chỉ có cách là nhờ vào học vấn, vì vậy tôi để hết tâm trí vào việc

học và tôi học rất giỏi, tôi đậu thủ khoa kỳ thi tốt nghiệp trung học năm đó.

Hôm mãn khóa, nhà trường tổ chức một buổi lễ lớn. Súng sính trong bộ lễ phục tốt nghiệp, tôi được hân hạnh đại diện toàn thể học sinh của trường lên đọc diễn văn phát biểu cảm tưởng, giã từ thầy cô, giã từ mái trường thân yêu. Sân trường im phăng phắc, cả ngàn cặp mắt ngược lên theo dõi, họ lắng nghe và cùng bị lôi cuốn bởi những lời lẽ thiết tha, chân thành và cảm động. Khi tôi dứt lời, cả hội trường bùng lên những tiếng vỗ tay như pháo nổ, mọi người đứng cả lên, vỗ tay, tung mũ, nón...

Chương trình tiếp diễn với mục phát bằng tốt nghiệp, trước khi trao mẽ đay thủ khoa và choàng vòng hoa danh dự, ban giám hiệu mời phụ huynh học sinh lên diễn đàn để chụp hình kỷ niệm và cùng chia xẻ niềm hân hoan với con em. Tôi xén lên nói:

- Má em ở xa, còn ba em bận...

Và tôi tủi thân ôm mặt khóc, như thế đấy, ngày vui đáng ghi nhớ của tôi, niềm hân diện của tôi, mà cả cha mẹ và các em của tôi đều không tới dự. Có ai thềm quan tâm đến một người thừa, một cái bóng mờ? Tệ hơn nữa, một chướng ngại vật trên đường đi của họ. Chi có Tiên xuất hiện vào phút chót, hấn lái xe tới nơi vừa kịp. Bước lên bục cao diễn đàn, Tiên choàng mẽ đai và vòng hoa danh dự vào cổ tôi, vừa ghé tai tôi thì thào dỗ dành:

- Nín đi, đừng khóc! Van em đừng khóc nữa.

Chiều hôm đó, tôi đi chơi với Tiên mãi đến nửa khuya mới về. Căn nhà lạnh lẽo tối om, vắng vẻ không một tiếng động, mọi người đã đi ngủ cả, cũng tốt thôi vì khỏi phải đương đầu với cơn thịnh nộ của cha và mẹ kế, cơn thịnh nộ chắc chắn sẽ bùng nổ dữ dần, ghê gớm khó mà tưởng tượng. Mấy hôm trước, vô tình tôi đã nghe lóm được cuộc đôi thoại giữa cha và mẹ kế về số phận của tôi:

- Bây giờ ông tính sao? Học xong rồi phải giao việc làm cho nó chứ? Tôi tính cho nó ra phụ tiệm ăn, mướn người ngoài vừa tốn kém vừa sợ gian lận. Ông thấy vậy có được không? Chẳng lẽ cứ để nó

ăn không ngồi rồi suốt ngày. Hay ông định cho nó học cao lên nữa? Học để làm bà vương bà tướng gì? Tôi nói cho ông biết tôi chịu hết nổi rồi, nuôi con ông cho tới mười tám tuổi là xong bốn phần. Nó phải tự lập, không có quyền sống bám nữa, đối với pháp luật, chúng ta cũng đã hết trách nhiệm.

Cha tôi xuôi xị:

- Được rồi tùy ý bà, nó là con, đâu có quyền phản đối. Bà muốn gì thì cứ bảo nó, tôi bận lắm, đâu có thì giờ lo cái chuyện nhỏ nhặt đó, nội việc điều hành cái tiệm sửa xe hơi cũng đủ làm tôi mệt ứ hơi. Làm manager trách nhiệm nhiều lắm, đầu óc lúc nào cũng căng thẳng, tôi không muốn phải nhưc đầu thêm vì ba cái chuyện lật vặt ở trong nhà. Bà làm sao đó thì làm, miễn sao êm đẹp thì thôi.
- Nếu vậy thì ông đã đồng ý rồi phải không? Nhưng ông là cha nó, ông nói nó mới nghe, tôi là má ghê, nói ra nó trả treo mang tiếng.
- Làm gì có chuyện đó, nó vẫn yêu mến bà như má ruột của nó vậy.

Mẹ kể bật lên một tràng cười mỉa mai:

- Chả dám đâu! Nó mà thương ai? Nếu nó thương má ruột nó thì nó đã chẳng về đây. Má ruột nó còn vậy, huống chi má hờ là tôi, bắt nó nghỉ học để đi phụ bếp, đó khỏi nó oán. Thiệt tôi đại hết sức mới đi ưng một người đã có vợ con như ông...
- Nữa, bà cứ lặp lại cái câu đó hoài.
- Chứ không à? Lấy một người độc thân, tôi đâu có khổ thế này? Đã là vợ thừa lại còn mang tiếng mẹ ghê con chồng. Mà đứa con gái của ông coi bộ không vừa đâu à nghe? Mới nứt mắt đã nập nọn. Nghe đâu nó có bỏ từ năm mười sáu tuổi, cái thằng bụi đời chết tiệt nào đó. Ông không dạy dỗ nó, coi chừng có ngày sẽ phải làm ông ngoại của những đứa cháu không cha cho coi!

Ôi! Câu nói mới ác độc, mới tàn nhẫn làm sao. Nhưng có lẽ cũng đúng, bây giờ tôi chưa hư, nhưng mai một rồi cũng sẽ hư, hoàn cảnh của tôi trở nên hư hỏng là chuyện dĩ nhiên,

không hư mới là chuyện lạ. Số kiếp đã an bày, mọi cố gắng vươn lên đều vô ích, trông mong gì ở người cha chỉ muốn yên thân, nên trốn trách nhiệm? Đã đến lúc phải đi thôi, cái nhà này có gì mà lưu luyến? Đây có phải là gia đình của tôi không? Tôi có một chỗ đứng trong gia đình này không? Chắc chắn là không rồi, tôi chỉ là một người sống nhờ, chén cơm họ cho sao mà khó nuốt... Nếu chỉ cần chén cơm, tự tôi cũng có thể kiếm được, cần gì phải đợi mẹ kế bố thí, mẹ kế quyết định số phận?

Hỡi người cha nhu nhược, ích kỷ! Hỡi người mẹ hờ hững, vô tình! Cha mẹ tạo ra con, cha mẹ có nghĩ rằng cha mẹ sẽ phải chịu trách nhiệm về cuộc đời của con hay cha mẹ chỉ nghĩ đến mình, đến hạnh phúc riêng tư của mình, mà phải tay với hòn máu vô tội?

Tôi thêm một tình thương, thêm một vòng tay che chở, thêm một không khí gia đình ấm cúng, điều mơ ước đó có gì quá đáng không? Tình thương chắc là một thứ xa xỉ, nên với mãi không tới, làm tôi lao đao chới với, tôi chán nản rồi. Hãy thôi đi tìm ảo ảnh, hãy nhìn vào thực tế để mà tỉnh mộng đi cô bé dại khờ! Hãy chấp nhận số phận, đừng mơ mộng hão nữa, tương lai của cô có gì hứa hẹn? Cô muốn học giỏi, cô muốn trở thành một người thượng lưu ư? Đừng có mà nằm mơ! Hãy đi đi thôi, sự ra đi của cô là đúng lúc rồi, chần chờ gì nữa? Không ai vì cô mà lưu luyến đâu, mẹ kế chắc chắn sẽ vui mừng vì nhờ đi được một cái gai, các em cô có tiếc, là tiếc đã mất một người để sai vặt. Còn cha, nếu cha có ân hận thì cha cũng sẽ chẳng làm gì để cứu vãn, cha đâu có thể hy sinh hạnh phúc của cha, để cứu vớt cuộc đời của một đứa con riêng? Cha còn có vợ đẹp, cha còn những đứa con khác...

Tôi lau nước mắt, lẳng lặng về phòng xếp quần áo và vài thứ đồ dùng lặt vặt vào một cái túi sách nhỏ, rồi gọi cho Tiến:

- Tiến ơi, đến với em đi! Đêm nay em sẽ ra đi với anh.
- Em nghĩ kỹ chưa? Tiến thở dài. Anh yêu Nga, nhưng sống với anh cuộc đời của em sẽ bấp bênh lắm đấy. Em đã biết hết sự thực về anh chưa? biết

anh làm nghề gì chưa? Anh là dân bụi đời, anh sống bằng nghề buôn bán ma túy...

- Em biết, nhưng em không cần. Anh chả từng nói với em hãy sống cho hiện tại, đừng nghĩ đến tương lai. Chúng mình không có tương lai, nhưng ít ra cũng có hiện tại, ở đây em không có gì hết, không có tương lai, không có nhân phẩm, không có tình thương, không có cả quyền làm người, không có gì hết... Người ta cũng chỉ coi em như một đứa con hoang thôi.

Giọng tôi nghẹn lại, sưng nước mắt. Tiến vội vã nói:

- Anh sẽ tới ngay!

Nói xong hấn cúp máy, tôi cũng đặt điện thoại xuống, thù người nghĩ ngợi, tôi không yêu Tiến nhưng tôi cần một điểm tựa, và tôi cần phải thoát ra khỏi cái nhà này. Tôi cần một nơi để mà đi tới, mặc cho số phận đẩy đưa, tôi buông tay rồi, đi bụi đời với Tiến dù có thể nào cũng còn hơn là phải sống dưới cái mái nhà kỳ quái này.

Nước mắt ngập mi chảy loang trên má, tôi vừa thu xếp đồ đạc vừa khóc ròng. Đêm đã khuya lắm, ánh trăng lạnh lẽo chiếu chênh chếch qua khung cửa sổ, hắt bóng những song cửa lên tường, thành những vệt dài, một con chim vạc bay ngang cất tiếng kêu ảo não, thế giới về đêm sao bí mật và đầy vẻ hãi hùng. Có tiếng xe ngừng ngay trước cửa nhà, xe của Tiến. Lặng lẽ, tôi mở cửa bước ra, không ngoái lại, không lưu luyến, không hối tiếc, tôi bước sâu vào bóng đêm, bắt đầu những bước chân đi hoang.

Lưu Phương Lan

